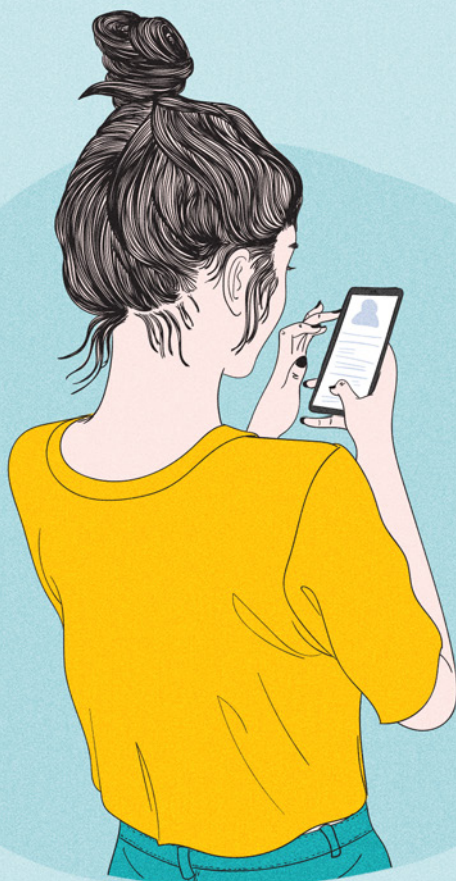

Dolly Alderton

Jsi tam?

**Kde jsou ty spokojené roky plné svobody,
které jí slibovaly časopisy pro ženy po třicítce?**

Dolly Alderton

Jsi tam?

Přeložil Petr Kotouš

Copyright © 2020 by Dolly Alderton

All rights reserved.

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2022

Translation © Petr Kotouš, 2022

Cover Illustration © Piyapong89 / Shutterstock.com

ISBN 978-80-271-3473-1

Úvod

V den, kdy jsem se narodila, čili 3. srpna 1986, vedla hitparádu skladba *The Edge of Heaven* od Wham!. Co moje paměť sahá, každoročně jsme pak ten stejný den zahajovali ráno tak, že jsme tuhle věc pustili na plné pecky. Všechny svoje dětské narozeniny si vybavuji skrz přidržené „yeah, yeah, yeah!“ George Michaela v úvodních taktech – ještě v pyžamu skáču k mámě a tátovi do postele, k snídani máme tousty s barevným sypáním. Proto je moje prostřední jméno George – Nina George Deanová. Během dospívání jsem z něho byla na prášky, jako by mi plochá hrud' a hranatá brada nedodávaly už tak dost mužské vzezření, aby se ještě muselo podpořit jménem stárnoucí popové hvězdy. Avšak jako veškeré výstřelky a těžkosti dětství nakonec i tato moje zvláštnost přidala mému dospělému já na poutavé výstřednosti. Podivné druhé jméno, narozeninové tousty namazané margarínem na prst tlustě, slupnuté po stovkách a tisících – to všechno spletené dohromady dalo vzniknout mé vlastní jedinečné mytologii, díky níž budu jednou hrdě poutat pozornost.

Pokořující jinakost + čas = fascinující svéráz.

Třetího srpna 2018 ráno, v den svých dvaatřicátých narozenin, jsem si tedy čistila zuby a myla obličej za tónů *The Edge of Heaven* linoucí se z reproduktorů v mém obývacím pokoji. Pak jsem si udělala den sama pro sebe. Podnikala jsem – a jedla – všechno, co mám nejradši. K snídani jsem si uvařila ztracená vejíčka na toustu. Mohu sebejistě prohlásit, že ve svých dvaatřiceti letech dokážu bezchybně následující tři věci: přijít včas, kamkoli je třeba, a ještě s pětiminutovou rezervou; klást lidem předem připravené otázky ve společenských situacích, kdy se s nimi nechci zaplést do rozhovoru, a zároveň vím, že veškeré

mluvení obstarají oni (*Řekl byste o sobě, že jste spíš introvert, nebo extrovert? Připadáte si, že se necháváte vést spíše hlavou, nebo srdcem? Už jste někdy něco podpálila?*); a dokonale uvařit ztracené vejce.

Zkontrolovala jsem telefon a našla v něm rozřehtané selfie svých rodičů s přáním k narozeninám. Moje nejlepší kamarádka Katherine mi přes WhatsApp poslala video své batolecí dcery Olive, která v něm žvatlá: „Všechno nejlepší, teto Niño.“ (Pořád ne a ne to vyslovit správně, i když se jí to snažím naučit o sto šest.) Kamarádka Meera mi poslala gif s dlouhosrstou a luxusně působící kočičkou svírající v tlapce sklenici martini s nápisem „Těším se na pařbu, ty moje oslavenkyně!!!“, což v jejím případě znamená, že padne do postele dřív, než odbije jedenáctá. Tak to u lidí s dětmi chodí, jakmile dojde na večírek – napřed utahají sami sebe samým očekáváním, machrují, i když skutek utek, dostanou trému, vypijí dvě sklenky a mažou domů.

Prošla jsem se na Hampsteadská vřesoviště a zaplavala si v jezírku Ladie's Pond. Když jsem začínala třetí okruh, začal se z nebe snášet decentní letní deštík. Miluju koupání v dešti a klidně bych plavala ještě déle, kdyby mě z jezera nevyhnala matronovitá plavčice s poukazem na „zdravotní a bezpečnostní důvody“. Řekla jsem jí, že mám dneska narozeniny, s nadějí, že si tak na tajňačku zajistím bonusové kolečko, jenže opáčila, že kdyby začaly lítat blesky, trefí mě to přímo na hladině a „upeče jako plátek slaniny“, což ona pak nehodlá vytahovat z vody – „a jestli máte narozky, to je celkem putna!“.

Odpoledne jsem se vrátila domů do svého nového bytu, prvního domu, který jsem si sama koupila. Byla to malá garsonka v prvním patře viktoriánského domu ve čtvrti Archway. Realitní agent onu nemovitost velkodušně popsal coby „útluný, poněkud výstřední byt, který potřebuje lehce renovovat“. Uvnitř byl položený koberec barvy a struktury granulí instantní kávy, v koupelně s osmdesátkovými broskvovými dlaždicemi stál odpojený bidet, dvě skříňky kuchyňské linky z borového dřeva měly

rozbitá dvířka. Bylo mi jasné, že dokud tu budu žít, nikdy nenašetřím na všechny nutné opravy, ale i tak jsem se každé ráno při pohledu na kroucenou dekorativní texturu stropu probouzela šťastná. V životě by mě nenašlo, že někdy budu mít vlastní byt v Londýně – pouhým zhmotněním tohoto druhdy nespílitelného snu se z mé garsonky stalo nejužasnější místo, kam jsem kdy vkročila.

Měla jsem dva sousedy: postarší vdovu jménem Alma z patra nade mnou, která mě kdykoli dovedla potěšit krátkým rozhovorem na chodbě o nevhodnějším způsobu pěstování rajčat na parapetu a velkorysími d dávkami přebytečných domácích skopových karbanátků, a záhadného muže z přízemí, kterého jsem dosud nepotkala, ačkoliv jsem se přistěhovala už před měsícem a několikrát jsem se pokoušela zajít se představit. Ťukala jsem na dveře, ale nikdo neotevřel. Alma říkala, že nemluví ani s ní, ale že se jí prý jednou podařilo zavést rozhovor s jeho spolubydlící na téma elektroměru. Vždycky jsem ho jen slychala – z práce chodil v šest odpoledne a pak v jeho bytě panovalo úplně ticho až do půlnoci, kdy si uvařil večeři a pustil televizi.

Peníze na byt jsem si naškudlila z úspor, honorářů za svou první knihu *Chut'* a ze zálohy na druhou kuchařku s názvem *Mrňavá kuchyně*. *Chut'* je kuchařka inspirovaná vařením mých rodičů, kamarádek, mého dosud jediného dlouhodobého přítele, zážitky z cest a mými oblíbenými šéfkuchaři. Recepty jsou proloženy krátkými texty z mého života. Nad vším se klene koncept, kdy při objevování svých kulinárních chutí objevuji šířeji pojatá životní témata – co mám ráda a co mi dělá dobře. Vznikl tak příběh o tom, jak jsem dokázala vyvážit večerní a víkendové směny v nočním baru se svou denní prací středoškolské učitelky angličtiny a jak se mi podařilo našetřit dost peněz, abych se vším sekla a naplno se vrhla na dráhu autorky kuchařek. Zmiňuji se tam taky o svém vztahu a nadmíru přátelském rozchodu s mým prvním a jediným přítelem Joem, kterému nijak nevadilo – naopak –, že o nás hodlám psát. Kniha zaznamenala

překvapivý úspěch, na jehož základě jsem získala nabídku psát sloupek do přílohy jedné novin a taky několik úmorných, avšak po finanční stránce výhodných partnerských smluv s potravinářskými značkami, a k tomu smlouvu na další dvě kuchařky.

Mrňavá kuchyně, kterou jsem právě dopsala, se týká věcí, které jsem se naučila při vaření a pořádání večírků v pronajatém jednopokojovém podkrovním bytě bez spíže, s troubou velkou jako u hrací kuchyňky pro děti a jednoplotýnkovým vařičem. Šlo o můj první single domov potom, co jsme se s Joem rozešli. Ze všeho nejradši jsem se s lidmi bavila o své třetí knize, zatím bezejmenném projektu o sezónním vaření a stravování, dosud ve fázi námětu. Po mnoha a mnoha letech psaní už dnes vím, že nejlepší verze díla je ta, kterou nosíte v hlavě, a proto je dokonalá.

Pustila jsem sprchu a svůj vymazlený playlist na iTunes, který jsem ve dvaceti nazvala „Hudba před mejdanem“ a který jsem před pár lety přejmenovala na „Zlaté časy“, jako mezník oddělující nespoutanou nezávislost od uváženého vědomého potěšení. Playlist jsem si sestavila v prváku na vysoké pro poslech ve chvílích, kdy jsem se chystala vyrazit na party, a mám jej spojený – a pokaždé vyhulený úplně naplno – s neměnnými vytrvalými rituály přeměny v ženu, jež dodržují celých patnáct let: umýt si vlasy, vyfénovat je se skloněnou hlavou ve snaze zvýšit jejich objem o deset procent, vytrhat horní ret, dvě vrstvy řasenky, nalít si druhý drink, dvakrát stříknout do vzduchu parfém a projít skrz. Jakmile se rozezněla předposlední věc (*Nothing but a G Thang*), vždycky už venku čekal taxík, zatímco já si ještě rozdírala nohy žiletkou na jedno použití nad umyvadlem, protože jsem si je zase zapoměla oholit ve sprše.

Vlasy jsem opět nosila přirozeně tmavě hnědé a zastřižené po ramena. Nedávno jsem si pořídila ofinu, která zakrývá vrásky na čele, sice sotva znatelné jako rýhy na zkrabaceném papírovém kapesníčku, ale pro mě viditelné dost na to, abych si s nimi chtěla nedělat starosti. Ztracený čas jsem pak naštěstí nahnala při líčení. Moje tvář není na mejkap moc stavěná, za

což jsem jí byla vděčná, protože šlechtění vizáže už mi i tak zabíralo příliš času a spolu s naprostým nezájmem o sport a veškeré ruční práce pro mě bylo zdrojem feministického pocitu viny. V okamžicích životní sklíčenosti jsem se pouštěla do výpočtů, kolik minut svého zbývajících času na této planetě strávím odstraňováním chloupků na horním rtu, pokud bych se dožila pětáosmdesáti let, a kolik cizích jazyků bych se za tu dobu bývala mohla naučit.

Na svoje narozeninové pařby jsem si oblékala černé šaty ke krku s hluboko vykrojenými zády. Podprsenku jsem nenosila, abych tak dala najevo, že žádnou nepotřebuji, což je malicherná útěcha lidí s malými nadry. Mně už to ale nevadilo – ke tvarům svého těla jsem si vypěstovala v zásadě netečnost. Nosím nudnou velikost 11, měřím průměrných 162 centimetrů a jsem ráda, že se do módy zase vrátily velké zadky. S pýchou jsem zaznamenala, že na libovolné porno online platformě dnes okupujeme dvě a více kategorií.

Letos jsem na narozeninovou oslavu nepozvala celou řadu lidí. Především svého bývalého přítele. Měla bych tam Joea ráda, ale pozvat jeho by znamenalo pozvat taky jeho holku Lucy. Lucy byla sice neškodná, i když nosila kabelku ve tvaru dámské lodičky na podpatku, ale měla pocit, jako by mezi námi zůstaly nějaké věci nevyřčené. Jednou se opila po třech sklenkách jisté značky růžového vína („Je tohle *starorůžová*?“ ptala se utahaného barmana stejně jako toho dne 134 jiných návštěvnic před ní) a chtěla, aby zaznělo všechno, co zaznít musí. Zeptala se mě, jestli mi nějak vadí nebo jestli mezi námi vnímám nějaký zádrhel. Řekla mi, jak moc jsem pro Joea znamenala a že jsem podle něho výjimečná žena. Setkaly jsme se spolu snad pětkrát, a ačkoliv už s Joem chodili přes rok, pořád měla pocit, že spolu během společenských akcí musíme cosi probírat v ústraní. Lámala jsem si hlavu, co ji k tomu nutí, a došla jsem k blahosklonnému názoru, že se Lucy prostě až příliš dívá na televizní reality show. Očividně získala dojem, že party nedospěje k vrcholu, dokud se dvě

ženy v šatech s volánem nedrží někde v koutě za ruce a jedna neříká té druhé: „Když ses vyspala s Ryanem, přestala jsem tě mít ráda jako kamarádku, ale vždycky tě budu milovat jako svoji sestru.“

Do hospody dorazilo nějakých dvacet hostů, většinou kamarádů z vysoké, pár lidí ze školy, bývalí kolegové a hrstka lidí, se kterými spolupracuji dnes. Byli mezi nimi přátelé, s nimiž se vídám přesně dvakrát ročně – jednou na moje a jednou na jejich narozeniny –, a panovala mezi námi čerstvě ustanovená nevyřčená dohoda, že sice nechceme naše přátelství úplně uložit k ledu, ale ani nemáme zájem investovat do něj víc času, než kolik spolykají naše trachtace jednou za půl roku. Takhle tichá dohoda mi připadá smutná i skvělá zároveň.

Pravidla společenského chování vyžadují pozvat taky partnery a manžele. Většinou šlo o dobrosrdečné chlapíky, o jejichž mistrném umění konverzace jsem si už dávno přestala dělat iluze, neboť mi došlo, že budou celý večer na lavici srkat pivo a nevypadne z nich nic jiného než „všechno nejlepší“ pokaždé, když kolem mě projdou cestou na hajzlík, dokud na ně nepadne únava a nezačnou svoje partnerky otravovat, že už chtějí jít domů. Nevěřičně jsem pozorovala, jaké muže si moje kamarádky rozhodly vpustit do života, především jak potom mezi sebou vycházejí. Když jsem byla s Joem, přítelkyně a manželky všech jeho kamarádů se na každé společenské akci na sebe bleskově sesypaly. Mluvily jsme, poslouchaly, poznávaly se, naše pouto se prohlubovalo při každém náhodném setkání. Během let jsem dospěla k poznání, že jakmile se v podobné situaci ocitne smečka samčích poloviček, chová se úplně opačně. Znovu a znovu jsem pozorovala, že většina mužů považuje konverzaci za kvalitní tehdy, mohou-li se podělit o skutečnosti či informace, jež ostatní dosud neznají, utrousit zajímavou anekdotu nebo dát někomu tip či radu ohledně jeho nastávajícího projektu, zkrátka zanechat na těle debaty vlastní stopu, podobně jako stříkanec moči na kmeni stromu. Jestliže se toho během večera dozvěděli víc, než kolik dali sami do placu, odcházeli

nespokojení; jako kdyby se večírek nevydařil nebo jako by sami nepodali dobrý výkon.

Ze všeho nejraději měli okamžiky přiblblé sounáležitosti. Stávalo se to na každé oslavě narozenin mých kamarádů – hledání průsečíků myšlenek nebo zážitků, díky nimž pocítili bezprostřední propojení se svým společníkem, aniž by museli vyvíjet úsilí skutečně ho poznat či se o něm cokoli dozvědět. *No jo, můj brácha taky chodil na vejsku v Leedsu. Kde jsi tam bydlel? TO SI DĚLÁŠ PRDEL! Znáš Silverdale Road, jak vede od Co-opu? Jasně, doleva od Co-opu. Přesně ta. Tak holka kamaráda mého bráchy tam představ si má barák! Ty vole, svět je fakt malej. Byl jsi někdy v té hospodě na rohu? King's Arms? Ne? Tak až tam budeš, tak tam zajdi, to fakt stojí za to, to tě vystřelí z bot!*

Obzvláště ráda jsem měla jednoho z nich – Gethina, dlouholetého partnera mé kamarádky z vysoké Dan. My tři jsme si byli hodně blízcí, zažila jsem s nimi několik nejdivočejších nocí a nejfantastičtějších dovolených svého života. V poslední době jsem z nich byla poněkud rozčarovaná. Doufala jsem, že se na Danino a Gethinovo opovrhování tradicemi můžu spolehnout, ale najednou se začali chovat jako největší páprdové ze všech. K mému zklamání se rozhodli svůj vztah „utěsnit“. Jejich nevázané sexuální výstřelky si o barvitě historky přímo říkaly a brala jsem je jako jediný příklad úspěšného nemonogamního vztahu, s nímž jsem se osobně setkala. Vytvořili si nepochopitelně složitý rozvrh abstinence, který jim umožňoval pít jeden víkend, ale ne druhý, a už vůbec ne pít během týdne. Přestali chodit večer ven, protože neustále na něco šetřili. Začali podnikat kroky k adopci dítěte. Koupili si dva plus jedna v Bromley.

Dan a Gethin se zdrželi na dvě limonády, pověděli mi o hrůzách, které jim provádí sousedovic přerostlý strom, když jim cpe větve do jejich zahrady, a ještě před osmou se rozloučili, aby „to stihli do Bromley“, jako kdyby je čekalo tažení do Mordoru.

Dostala jsem od lidí spoustu osobně laděných dárků, jimiž mi dali najevo, že všichni jasně a zřetelně chápou, co jsem zač a jaký vkus prokazují svými životními kroky a rozhodnutími. Bylo mezi nimi staré vydání básní Philipa Larkina, značka uzené pálivé omáčky, kterou zbožňuji a která se dá koupit jenom v Americe, a květináč s penízkovkou míněnou jednak jako dekorace, jednak jako talisman pro úspěch mé nové knihy. Jedinou zvrhlostí byl dar od mé bývalé šéfové ze školy, kde jsem před tím pracovala, která mi koupila zarámovanou reprodukcí obrázku ve stylu padesátých let, na němž žena myje nádobí a kolem obíhá nápis: „*Kdyby Bůh chtěl, abych dělala domácí práce, stvořil by diamanty ve dřezu!*“ Nebylo to poprvé, co mi někdo věnoval cosi podobného ražení. Soudím, že můj dlouhodobý single stav spojený s náklonností k vodce a martini vede lidi k přesvědčení o mé oblibě takových fousatých kýčovitých řečiček, které si utahují z opilých, zoufalých, bezdětných, čokoholických a marnotratných žen. Poděkovala jsem jí.

Mí přátelé Eddie a Meera mi nabídli lajnu kokainu. Měli oči navrch hlavy z toho, že jsou spolu venku poprvé po osmnácti měsících, což je doba vymezující Meeřino těhotenství, porod a odstavení dítěte, a to znamená, že se teď konečně může sjet, čím se jí zamane, aniž by to předala dítěti. Eddiemu a Meeře se v pohledu leskla dravost, kterou jsem vídala u novopečených rodičů, kteří si konečně vyrazili ven. Zdvořile jsem odmítla. Ne že by mi vadilo, že to s sebou na moji oslavu přinesli, ale dobře si pamatuji, jak sjetá Meera ráda hovoří o nutnosti zavedení otcovské dovolené, především jak s oblibou používá frázi „implicitní patriarchální konstrukty rodičovství“. Eddie neustále přešlapoval z nohy na nohu – ne a ne se uvelebit – a oba nepřestávali probírat festival v Glastonbury, jako by ho snad sami založili.

Moje jediná single kamarádka Lola si mě odvedla stranou a celá nervózní mi sdělila, že si mezi všemi těmi zadanými lidmi připadá osamělá a jako by se na ni dívali skrz prsty. Na rtech měla rudou rtěnku a ve vlasech

divoký účes s polovinou pramenů nakulmovaných vzhůru a polovinou volně splývajících přes ramena, ne nepodobný paruce soudního obhájce. Takové kreace si na hlavě dělávala buď v příšerné kocovině, nebo když potřebovala překonat záchvat pocitu méněcennosti. Přiznala se mi, že má za sebou těžkou noc – v sedm hodin vyrazila na rande do hospody na náplavce, které pokračovalo večerí, návštěvou baru, pak dalšího baru a skončilo ve tři ráno u ní doma. Očividně v noci nezamhouřila oko. Má jediná single kamarádka Lola se živila pořádáním eventů, ale já bych ji spíš popsala jako nezávislou profesionální účastnici schůzek naslepo. Už deset let byla single a zoufale hledala vztah. Byla moje nejbližší kamarádka od vysoké a nikdo z naší dost početné skupiny přátel a známých nedokázal přijít na důvod, proč to nikdy nedotáhla dál než k pár rande a pak šlus. Lola byla okouzující, vtipná, pohledná, a navíc se jí podařilo rozbít genetický bank nejen vlastnictvím obřích ňader, ale navíc obřích ňader, která nepotřebují podprdu. Řekla, že je ze včerejšího rande celá rozhozená. Zavtipkovala jsem, že její účes odráží stav její mysli. Odvětila, že půjde na metro a domů. Kontrovala jsem tím, že se za chvíli zastaví Eddieho mladší bratr, který je single, je mu šestadvacet a studuje na veterináře. Řekla, že si teda dá na cestu ještě jedno prosecco.

Katherine, moje nejstarší kamarádka, kterou znám od prvního dne na střední škole, se mě zeptala, co bych si v nadcházejícím roce přála. Svěřila jsem se jí, že si připadám zralá na to někoho potkat. Přijala to s nespoutaným veselím – myslím, že mé rozhodnutí poohlédnout se po novém vztahu chápala jako jakési schválení její volby vdát se a mít dítě. U lidí, kteří překročili třicítku, jsem spatřovala jisté podobnosti: každé vaše osobní rozhodnutí považují za bezprostřední soud jejich života. Pokud vy volíte labouristy a oni liberální demokraty, domnívají se, že labouristy volíte, jen abyste jim ukázali nesprávnost jejich politického názoru. Pokud se oni odstěhovali na předměstí a vy ne, myslí si, že jediné proto, abyste dali najevo, jak je váš život víc nóbl než jejich. Katherine přeběhla ke

konceptu dlouhodobé monogamie někdy kolem pětadvaceti, když potkala svého manžela Marka, a od té doby chce, aby každý následoval jejího příkladu.

Já sama jsem byla netečná a single – nechodila jsem ani na rande – celé dva roky, od konce našeho vztahu s Joem (byli jsme spolu sedm let, z toho čtyři roky žili v jednom bytě, naše životy a přátelské okruhy se zcela propojily, začala jsem si všimat, že pronáší slova jako „do farchy“ namísto „do práce“ nebo „moje stará“ místo „přítelkyně“). Když jsme se rozešli, pokusila jsem se dohnat veškerý sex, o který jsem přišla, během šestiměsíčního promiskuitního třeštění. Tím „promiskuitním třeštěním“ mám ovšem na mysli pohlavní styk celkem se třemi muži, načež z každého jsem se pokusila učinit svého nového partnera. Poté, co jsem sama sebe diagnostikovala coby spoluzávislou osobnost, jsem se krátce před svými třicátými narozeninami rozhodla přestat chodit na rande a ověřit si, co to vlastně přesně znamená být single. Od té doby jsem skutečně žila sama za sebe, cestovala sama za sebe, učinila přerod z učitelky a občasné autorky v publikovanou spisovatelku na plný úvazek a v zásadě si odvykala od veškerých návyků vstřebaných během téměř desetileté pohodové, bezstarostné monogamie. Nedávno jsem si ale začala připadat připravená začít znovu randit.

Poslední objednávky přijímali v jedenáct večer. Katherine odešla krátce předtím, protože byla zase těhotná. Sice mi to neřekla, ale poznala jsem to podle toho, jak jedla nakládanou zeleninu – napřed všem vyjedla z jejich burgerů okurky a pak si objednala talíř nakládaček. Během těhotenství s Olive byla závislá na výrazných pikantních potravinách. Jednou jsem se jí zeptala, zda se při výběru jména dítěte inspirovala svou žádostivostí po umami. Ta otázka se jí nelíbila. Za posledních pár let jsem nasbírala spoustu informací o ledasčem, co těhotné ženy a novopečené matky nerady slyší, a jednou z těch věcí je jakékoli zpochybňování výběru jména jejich dítěte. Jedna kamarádka se se mnou přestala bavit, když jsem jí prozradila – a přitom

jsem to myslela dobře! –, že francouzsky je „Beaux“ vlastně množné číslo, takže by se její syn měl psát spíš Beau. Jenže už to měli zapsané v matrice. Další kamarádka se mohla vzteknout, když jsem se jí zeptala, zda jméno jejího syna Leonardo odkazuje k da Vincimu, DiCapriovi nebo jde prostě o vznešenější želvu nindžu. Obzvláště se jim nelíbilo, pokud vám nastávající matka prozradila jméno dítěte jako tajemství, člověk to pak někde propálil a k ní se to vrátilo odjinud.

Nejhorší ze všech trapasů – podobného druhu jako ptát se někoho na věk, říhat na veřejnosti nebo jíst nožem – ale nastane tehdy, když poznáte, že je dotyčná těhotná, a zeptáte se, jestli to tak je. Když vám to řekne, nesmíte zase říct, že jste to přece dávno věděla – tohle *nesnášejí*. Zbožňují drámo, které provází velké odhalení. Zcela upřímně tomu rozumím a nejspíš bych to měla stejně. Člověk musí emoce odněkud brát, když si devět měsíců nemůže dát drink. Proto jsem taky akorát pokývala hlavou a neřekla ani slovo, jakmile se Katherine zvedla s vymyšleným důvodem, že musí druhý den brzy ráno „s autem do servisu“.

Už zhruba kolem desáté večer se začalo šuškat o odchodu do jednoho nonstop klubu v King's Cross, což přizívoval hlavně nově příchozí adept veteriny, kterého odchytila Lola a nakrucovala se kolem něho, ale když udeřilo čtvrt na dvanáct, nikdo nakonec nevyrazil. Eddie a Meera se museli vrátit domů vysvobodit hlídačku a já se při pohledu na jejich rytmicky se pohybující sanice otrásla hrůzou při pomýšlení na nervózní bezesnou noc, která je čeká. Lola s veterinářem se vydali hledat „nějaký vinný bar“, tedy jakýkoli poloosvětlený podnik, kde si budou moct vykládat opilecké nesmysly, než někdo z nich udělá první krok a začnou se cikat na čalouněné lavičce. Nic z toho mi nevadilo, protože už jsem se cítila zralá do postele. Objala jsem zbývající hosty na rozloučenou a všem jsem řekla s lehce se pletoucím jazykem, že je moc miluju.

Doma jsem si potom poslechla půlku epizody svého zrovna oblíbeného podcastu odlehčené pojednávajícího o vražedkyních v dějinách lidstva,

odlícila se, vyčistila si zuby a projela je dentální nití. Svůj nový výtisk básní Philipa Larkina jsem zastrčila do knihovny a květináč s penízkovkou postavila na krbovou římsu. Cítila jsem se nezvykle a dokonale spokojená. Tehdy v srpnové noci v prvních hodinách druhého dne mého třiatřicátého roku života mi přišlo, že se veškeré nahodilé součásti mého života už dávno sestavily tak, aby do sebe zapadly právě v tomto okamžiku.

Lehla jsem si do postele a poprvé v životě si stáhla do telefonu seznamovací aplikaci. Lola, veteránka online randění, mi řekla, že největší výběr vhodných mužů a nejlepší úspěšnost při propojování v dlouhodobé vztahy vykazuje aplikace Linx se siluetou kočky na lovu v logu.

Vyplnila jsem kolonky s informacemi o sobě. *Nina Deanová, 32, autorka kuchařek. Bydliště: Archway, Londýn. Hledá: lásku a dokonalé pain au raisin.* Nahrála jsem pár fotek a usnula.

Mé dvaatřicáté narozeniny byly ty nejprostší, jaké jsem kdy zažila. Což byl rozkošný způsob, jak zahájit nejpodivnější rok svého života.

Část první

„Za lásku může naše obrazotvornost, nikoliv druhý člověk.“

Marcel Proust

1

Rozhodnutí bydlet na předměstí severního Londýna pro mé rodiče nepředstavovalo nic víc než pragmatický počin. Když mi bylo deset a ptala jsem se, proč se rozhodli přesunout z východního Londýna na periferii, jejich odpověď v sobě vždycky obsahovala něco praktického: bylo tam o něco bezpečněji, člověk za své peníze získal trochu větší prostor, bylo to blízko do města a zároveň netrvalo věčnost dostat se na dálnici, do školy to bylo kousek. O předměstí Pinner coby místa k životu mluvili, jako kdyby tenkrát hledali hotel poblíž letiště kvůli rannímu letu – hlavně aby ležel příhodně daleko, nikdo do ničeho nestrkal nos, žádný povyk, nic zvláštního, ale poslouží to svému účelu. Rodičům jejich bydliště nepřinášelo jediné potěšení, jediný důvod k radosti – ani krajina, ani historie městečka, ani zdejší parky, architektura, zdejší společenství, ani kultura. Bydleli na předměstí, protože odtud bylo všude blízko. Svůj domov a tím pádem i celý život si vystavěli na užitku.

Když jsme ještě byli s Joem spolu, často používal můj severní původ coby argument proti mně. Jako by tím dokládal, že je skutečnější; stojí víc nohama na zemi, proto bude mít nejspíš pravdu on. Tahle věc mě na něm štvala nejvíc – to jeho laxní odvíjení vlastní integrity od Yorkshiru, aby za něj všechnu dřinu obstaraly romantické obrazy horníků a vřesovišť. V počátcích našeho vztahu jsem mívala pocit, jako bychom vyrostli každý v jiné galaxii, protože jeho matka pracovala jako kadeřnice v Sheffieldu, zatímco moje byla recepční v Harrow. Jakmile mě poprvé vzal domů ke svým

rodičům – bydleli v obyčejném třípokojovém domku na předměstí Sheffieldu –, poznala jsem, jak mě tahal za nos. Nevědět, že jsme v Yorkshiru, přísahala bych, že právě projíždíme mezerou vystlanou hrubými omítkami a okny do ulice mezi koncem Londýna a začátkem Hertfordshiru, kde jsem strávila dospívání já. Joeova slepá ulička byla úplně stejná jako moje, tytéž domy, lednice plná týchž jogurtů z obchůdku na rohu a česnekové bagety k dopečení v troubě. Měl úplně stejné kolo jako já, stejně jako já strávil své mládí potulováním se ulicemi kolem stejných domů s červenou střechou. Tak jako mě ho na narozeniny brali do Pizza Express. Tajemství se provalilo. „Joe, odteď už žádný vyvolávání dojmů, že jsme oba vyrůstali úplně jinak,“ řekla jsem mu pak ve vlaku cestou domů. „Žádný předstírání, že jsi vypadnul z písničky od Jarvise Cockera o lásce k děvě v kytlici. Do takový písničky nepatříš o nic víc než já do čehokoli od Chase a Davea. Oba jsme vyrůstali na úplně stejném předměstí.“

V posledních letech jsem zaznamenala, že se mi stýská po důvěrnosti domova. Po známých hlavních třídách, kde najdete na každém rohu zubaře, kadeřníky a knihkupce a ani jednu kavárnu, která by nebyla součástí nějakého řetězce. Po dlouhé štrece od nádraží do domu našich. Po ženských s identickými mikády, plešaticích mužích, adolescentech v mikínách s kapucí. Po nepřítomnosti individuality; po mírumilovném přitakání všednosti. Mladá dospělost se rychle přechýlila v normální dospělost se svým každodenním potvrzováním, co jsem zač, koho jsem volila, kdo je můj poskytovatel připojení, a vracet se na odpoledne na jeviště svého mladistvého života mi připadalo jako vyrážet na kratičké prázdniny nazpět časem. Jakmile jsem se ocitla v Pinneru, mohlo mi být zase sedmnáct, i když jen na den. Mohla jsem předstírat, že je můj svět krátkozraký, že má rozhodnutí nemají následky a možnosti, které přede mnou leží, jsou bezbřehé a otevřené dokořán.

Máma otevřela dveře stejně, jako otvírala dveře každému – aby mu dala na první pohled poznat, že žije v jednom kole. Když je otevřela

mně, vrhla na mě omluvný úsměv, přenosné sluchátko pevné linky přitisknuté uchem k rameni. „Promiň,“ němě naznačila rty a obrátila oči v sloup. Byla oblečená do černého žerzejového cosi ne dost sebevědomého na kalhoty, ne dost přiléhavého na legíny a ne dost plandavého na pyžamo. Nahoře měla šedé triko z různobarevné příze s výstřihem do U a doplněné svou základní sadou šperků: tlustým zlatým náramkem, jedním zlatým přívěskem, peckovými náušnicemi s perlami, zlatým hadím řetízkem na krku a zlatým snubním prstýnkem. Napadlo mě, že se právě vrátila nebo zrovna vyrážela na nějaké cvičení – moje matka propadla fyzické aktivitě, jakmile překročila padesátku, nepřišlo mi však, že to mělo na její tělo být nepatrný vliv. Její tělo se vyznačovalo pochodovou opláceností, pod bradou visel váček kůže, trochu bříško, kůže povislá přes okraj podprsenky prosvítající skrz triko. A byla nádherná. Nádherná apatickým způsobem, který sice nikoho nevzruší, ale jeho povědomost vás přitahuje jako hořící krb, kytice růžových růží nebo zlatý kokršpaněl. Mikádo barvy tmavého espressa, byt protkané šedivými proužky, bylo pořád svůdně husté a v záři stropního světla z IKEA se blýskalo zlatavými odlesky. Po své matce jsem co do podoby nezdědila v podstatě nic.

„Jo, jasně,“ sdělila do sluchátka a postrkovala mě chodbou dovnitř. „Bezva, tak příští tejdén zajdeme na kafčo. Dej vědět, jak budeš moct. Vezmu ti tu sadu na taroty pro samouky, jak jsem ti říkala. Ne, kdepak, klidně si ji nech. Je z teleshoppingu, to nevádí. Určitě, určitě. Zavoláme si, měj se, zatím!“ Zavěsila a objala mě, pak si mě odstrčila na délku paže a zabodla zrak do mé ofiny. „Tohle je novinka,“ řekla a zvědavě si ji prohlížela, jako by to byla nápověda do křížovky.

„Jo,“ odvětila jsem, položila kabelku a zula se (tady se každý musí při příchodu zout, je to pravidlo striktnější než v Modré mešitě). „Nechala jsem se ostříhat před narozeninami. Říkala jsem si, že to pomůže schovat moje dvaatřicetileté vrásky na mém dvaatřicetiletém čele.“